

Pentru viață

Nr. 4 ♥ Primăvară 2015

Manuela Hărăbor:
Cel mai mare dar
e să porți viață în
tine și să o naști

*Fiecare viață
este un dar*

Rafaelo Varga (X Factor):
Îi sunt recunoscător
mamei că m-a născut

Povestea ofițerului FBI care a vrut să-și
avorteze fetița cu Sindrom Down

ASOCIAȚIA STUDENȚI PENTRU VIAȚĂ

✉ studentipentruviata@gmail.com
☎ 0751.859.467
f /studentipentruviata
www.studentipentruviata.ro

STUDENȚI
PENTRU VIAȚĂ

MISIUNE

Credem în respectarea dreptului la viață al tuturor oamenilor, din momentul concepției și până la moartea naturală, și considerăm că prin sprijinul acordat mamei și copilului se pot forma tineri responsabili pentru familie și societate.

ECHIPA REVISTEI PENTRU VIAȚĂ

Editor: Alexandra Nadane
Echipa de redacție: Ancuța Feier,
Maria-Antonia Stanc, Alexandru Voropanov
Design & DTP: Cătălin Apostol
Foto coperta: Manuela Hărăbör / arhiva personală

Ediție electronică ISSN: 2392-7585 ISSN-L: 2392-7577

Mulțumim Asociației **ProValori Media** pentru sprijinul acordat în realizarea acestei reviste.

E-mail: contact@provalorimedia.ro

Pentru viață

CUPRINS NR. 4 / PRIMĂVARĂ 2015

- 1 Editorial
- 2 Rafaelo Varga: „Îi sunt recunoscător mamei că m-a născut”
- 4 Povestea ofițerului FBI care a vrut să-și avorteze fetița cu Sindrom Down
- 6 Manuela Hărăbör: „Cel mai mare dar e să porți viață în tine și să o naști”
- 8 Lista centrelor de sprijin pentru persoanele cu Sindrom Down și alte dizabilități
- 9 Scrisoare către părinții care au aflat că au un copil cu Sindrom Down
- 10 Comunicatul Marșului pentru viață 2015 „Fiecare viață este un dar”
- 11 Ilustrații pro-viață
- 12 Mărturie: „Am simțit un gol în pântec și în suflet”

Centre de consiliere pentru criza de sarcină

ALBA IULIA

Centrul de informare și consiliere pre și post avort al Episcopiei Ortodoxe
Str. Mihai Viteazu, nr. 16
Tel. 0748.498760, 0258.821.693
www.filanropiaortodoxa.ro
Bianca Elena Mărginean
Centrul Icoched
Bd. Transilvaniei, bl. 54, ap. 24
Tel. 0358.401.487
centrulicoched@gmail.com
www.ccalba.ro

ARAD

Asociația M.A.M.A. Arad
Calea Românilor, nr. 4-8, bl. K2,
sc. A, ap. 1
Tel. 0257.211.041, 0740.167.676
mama_arad@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
Maria Magdalena Mureșan
Asociația Ieromonah Arsenie Boca
Tel. 0756.150.645
nuavortarad@yahoo.com
www.arsenieboca.org
Dr. Corina Guză

BRAȘOV

Fundația Icoched
B-dul Griviței, nr. 61, Bl. 46,
Sc. E, Apt. 1. Tel. 0368.449.283
icochedbv@gmail.com
www.mercysactionmission.com
Daniela Fagadar

BUCUREȘTI

Clinica Pro-Vita Internațional
Bd. Nicolae Titulescu nr. 93,
sector 1
Tel. 021.223.5855, 0744.389.987
cpvint@gmail.com

www.clinica-provita.ro
Psih. Roxana Voicu
Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți — Filiala București
Str. Brândușelor, nr. 3, bl. V78,
sc. 2, ap. 44. Tel. 0744.982.925
roxana@provitaibucuresti.ro
www.provitaibucuresti.ro
Psih. Roxana Puiu

CHIȘINĂU (Rep. Moldova)

Alianța pentru Salvarea Familiilor din Moldova
Tel. 060.189.672
office@salvareafamiliiilor.com
facebook.com/Salvareafamiliiilor

CLUJ

Clinica Pro Vita
B-dul. 21 Decembrie, nr. 86
Tel. 0264.431.891, 0748.127.021
clinicaproviatacluj@clicknet.ro
www.clinicaprovita.ro
Dr. David Ilie
Asociația Filantropică Medical Creștină Christiana — Proiectul „Pentru Viață”
Policlinica Sf. Pantelimon, str. Ion Meșter, nr. 10. Tel. 0747.033.563
christatodeagross@yahoo.com
www.pentruviatacluj.ro
Dr. Christa Todea-Gross
Fundația Agape pentru Ocrotirea Vieții
Calea Moșilor, nr. 16, ap. 4
Tel. 0749.067.877, 0743.142.168
agape@terapeuta.ro
www.terapeuta.ro
Cabinetul „Providence”
Str. 1 decembrie 1918, nr. 130,
ap. 36. Tel. 0740.353.469,
augusta_calina@yahoo.com

Sr. Augusta Griguta

CRAIOVA

Cabinet Individual de Psihologie Silvia Georgeta Ionescu
Str. Popa Șapcă, nr. 2, bl. B1, ap. 8
Tel. 0762.844.234
Psih. Silvia Georgeta Ionescu

CONSTANȚA

Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți — Filiala Constanța
Tel. 0723.560.044, 0769.233.631
prlorincarabuz@provitaconstanta.ro
www.provitaconstanta.ro
Pr. Florin Carabuz

DEVA

Centrul Noua Speranță
Str. M. Kogălniceanu, bl. F5, sc. 4, ap. 62. Tel. 0354.419.090,
0771.032.569, 0735.501.797
nouasperanta1@gmail.com
Lucia Mirza
Asociația M.A.M.A. Deva
Str. Liliacului, Bl. 17, Sc. A, Apt. 2
Tel. 0354.803.686
mama.deva@yahoo.com
www.mercysactionmission.com
Nina Kovacs
Asociația Misiunea Ajutor Pentru Femei
Al. Jupiter, bl. 22, ap. 46
Tel. 07673.633.909
ajutorptfemei@yahoo.com
ajutorpenturfemei.cabanova.com
Rafila Crișan

GALAȚI

Asociația Pro-vita pentru Născuți și Nenăscuți — Filiala Galați

Tel. 0743 040 118
provitaagalati@yahoo.com
Sabina Costache

HUNEDOARA

Asociația M.A.M.A. Hunedoara
Str. George Enescu, nr. 12, Bl. 108,
Sc. A, Ap. 4. Tel. 0354.416.911
mama_miriam_hd@yahoo.com
Iulia Moldovan

IAȘI

Centrul de formare și consiliere „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Strada Tâlpării, nr. 12 Tel.
0232.215.157, 0751.214.017
sfarhangheli@gmail.com
www.sfintharhangheli.ro
Centrul de Consiliere Psihosocială și Terapie „Primum Pas”
Bd. T. Vladimirescu, nr. 89, bl. 89,
sc. A, ap. 2. Tel. 0232.277.901
contact@primulpas.org
www.primulpas.org
Geanina Ungurianu
Biroul de Asistență Socială „Diaconia” — Centrul Infoadolescent
Str. C. Negri, nr. 48
Tel. 0332.456.021, 0771.647.593
infoadolescent@yahoo.com
www.infoadolescent.ro
CIP (Centrul de Informare și Prevenție) — Pro vita Iași — MMB
Tel. 0753.427.368,
dragos.balinisteanu@gmail.com
www.provitaiași.ro
Dragoș Bălinisteanu — Coordonator
Centrul de ajutoare a mamelor aflate în dificultate „Praesidio” (Pro vita Iași — MMB)
Telefon: 0756.333.890

cosmin_brinza@yahoo.com
www.provitaiași.ro
Cosmin Brînză — Coordonator

ORADEA

Centrul de Informare și Consiliere „Puls”
Str. Aurel Lazăr, nr. 4A, ap. 8
Tel. 0359.800.665, 0755.206.787
email:centrulpuls@yahoo.com
www.centrulpuls.ro
Cornelia Gherle

PIATRA NEAMȚ

Consilierii Asociației Familia și Viața Roman și ai A.S.C.O.R. Iași — Proiectul „Dreptul la viață” pot fi prezenți la Piatra Neamț

REȘIȚA

Asociația MAMA Reșița
Str. Independenței, nr. 5, ap. 16
Tel. 0255.223.303
mama_restita@yahoo.com
Sanda Molin

ROMAN

Asociația Familia și Viața
Str. Ștefan cel Mare, nr. 228
Tel. 0233.742.505, 0333.404.506,
0745.905.748
afav_roman@hotmail.com
www.familiasiviatara.ro
Iuliana Petruț

SIGHIȘOARA

Casa Vieții
Str. Tache Ionescu, nr. 10
0265.779.773
jillscough@hotmail.com
Jill Mihai

SUCEAVA

Centrul Icoched
Str. Curtea Domnească, nr. 1, bl. 14,
Sc. B, Ap. 2. Tel: 0230.523.380
icochedsv@fideli.ro
www.centrulicochedsv.ro
Gabriela Antonesei

TÂRGU MUREȘ

Fundația Mater
B-dul 22 Decembrie 1989, 12/2
Tel. 0265-250540, 0751189151
office@mater.ro, www.mater.ro
Psih. Aurica Laurențiu

TIMIȘOARA

Asociația Darul Vieții
Str. Gh. Doja, nr. 25A
Tel. 0356.445.040, 0721.335.704
darulvietii@yahoo.com
www.darulvietii.ro
Gerda Chișărău
Fundația Estera
Str. Timotei Cipariu, nr. 3
Tel. 0256.492.862, fax
0356.809.205
estcons@mail.dnttt.ro
Fundația Pro Vita Medica
Str. Bucovinei, nr. 11
Tel. 0723.440.393
provitamed@gmail.com
www.provitamedica.com
Dr. Cristina Valea

» Pentru a vedea lista completă cu centrele de consiliere, vizitați marsulpentruviata.ro

Foto: Dinu Savopol Photography

EDITORIAL

Despre Sarah Palin, frică, avort, adevăr și cum să salvezi 96% dintre copiii cu Sindrom Down

de Alexandra Nadane, Președinte *Studenti pentru viață*

THE woman

În 1964 se naște într-o familie cu patru copii. În liceu este căpitan în echipa de baschet feminin, cu care, în 1982, la 18 ani, câștigă Campionatul Statului Alaska. În același an se înscrie în Partidul Republican. În 1984, la 20 de ani, ocupă locul trei la concursul de frumusețe Miss Alaska. În 1996, la 32 de ani, devine primar al orașului Wasilla. În 2004 i se propune să candideze pentru Senatul SUA, dar refuză, la cererea fiului mai mare, îngrijorat că mama lui nu se va mai putea ocupa de copii. În 2006, la 42 de ani, devine cel mai tânăr guvernator al statului Alaska și prima femeie aleasă în această funcție. În 2008, este candidată la funcția de vicepreședinte al SUA. În 2014 lansează canalul de știri online Sarah Palin Channel.

Sarah Palin este o femeie celebră. În ea sunt prezente caracteristici care pentru unii sunt ireconciliabile. Frumoasă, deșteptă, bogată, celebră, cu cinci copii, pro-castitate până la căsătorie, fidelă soțului, pro-viață 100% și anti-avort 100%, om politic, sportivă, religioasă, om de media...

O fi *THE woman*, femeia perfectă, care are parte în viață numai de bine, fără probleme, necazuri, lipsuri, frustrări?

Al cincilea copil are Sindrom Down

În 2008, la 44 de ani, în plină campanie pentru vicepreședinția SUA, când era în afara statului Alaska, a aflat că al cincilea copil, cu care era însărcinată, avea Sindrom Down.

Reacția? „Pentru doar o clipă, mi-a trecut prin minte că nimeni nu mă cunoștea acolo unde eram. Nimeni nu ar fi știut. M-am gândit cât de ușor ar fi fost. Era ușor poate să mă gândesc să schimb această situație... Nimeni nu ar fi știut.”

Deci nu e femeia perfectă! Să vedem ce face în continuare. E ușor să le spui altora să nu avorteze copilul cu Sindrom Down.

A simțit că lumea s-a oprit în loc.

„M-am gândit: «Doamne, sper că știi mai mult decât mine despre asta, fiindcă eu nu știu cum o să mă descurc!»”, a povestit ea. „O femeie ar putea alege soluția ușoară (avortul), pentru a elimina problema, în loc să înțeleagă că fiecare copil vine cu un scop. Fiecare are destiul său. Și în lumea noastră acesta poate fi unul bun. Mi-am păstrat convingerea aceasta”.

Adevărul despre viața alături de un copil cu Sindrom Down

În 2012, într-un articol din *Newsweek*, Sarah Palin a spus: „Rugăciunile mi-au fost ascultate și mi s-a dat o bucurie mai mare decât aș fi putut vreodată să înțeleg, în felul meu superficial. Da, ne confruntăm cu temeri și dificultăți în plus, dar copiii noștri sunt o binecuvântare, iar restul lumii pierde neștiind aceasta.”

Unele zile cu Trig, cel de al cincilea copil, sunt mai dificile și își face mereu griji cu privire la viitorul lui, „însă nu aș da aceste dificultăți niciodată în schimbul confortului sau absenței lor. Dumnezeu a știut ce face când ne-a binecuvântat prin Trig.”

Ce a trăit ea nu este o excepție. Studii realizate de Spitalul de Copii din Boston în 2011 pe un eșantion de 2.044 de părinți și familiile lor arată că:

- 79% din părinți au o perspectivă mult mai pozitivă asupra vieții datorită copiilor lor cu Sindrom Down
- 94% dintre frații copiilor cu Sindrom Down îi iubesc și se mândresc cu ei
- 99% dintre persoanele cu Sindrom Down se simt fericite
- 97% dintre persoanele cu Sindrom Down sunt mulțumite de cine sunt
- 96% dintre persoanele cu Sindrom Down sunt mulțumite de cum arată.

Cum să salvezi 96% dintre copiii cu Sindrom Down

Și totuși, care e secretul? Întrebată dacă a decis să nu avorteze doar pentru

a rămâne fidelă convingerilor sale pro-viață, a răspuns că decizia nu a fost motivată „politic”: „Am rămas doar fidelă promisiunii că totul se aranjează când alegi viața. Pot spune cu certitudine că aceasta a dat roade în viața mea.”

Secretul ei este simplu: a ales drumul adevărului și are certitudinea că, drumul fiind cel corect, la fiecare problemă vor exista soluții.

Ce nu a știut să rezolve ea, s-a rezolvat de la sine. De exemplu, nu a știut cum să le spună celorlalți copii despre diagnosticul frățiorului. Willow, fetița ei, pe atunci în vârstă de 14 ani, povestește: „Nu am aflat că are Sindrom Down decât în ziua în care s-a născut. Așa că ne-am cam șocat. Dar nu ne-a păsat prea mult. Tot fratele nostru rămâne.”

Și-a lipit pe mașină un autocolant pe care scrie: „Puștiul meu are mai mulți cromozomi decât al tău” (persoanele cu Sindrom Down au 47 de cromozomi în loc de 46).

Când Richard Dawkins a declarat, în 2014, că este imoral să nu avortezi dacă afli că o să ai un copil cu Sindrom Down, Sarah Palin i-a răspuns postând 11 fotografii cu Trig pe pagina sa de Facebook, împreună cu următorul mesaj:

D-le Dawkins,

V-aș invita să-mi cunoașteți fiul dacă mi-ați promite să veniți cu mintea, ochii și inima deschise pentru un fel unic de absolută frumusețe.

Dar, pe lângă rugămintea către dumneavoastră de a fi tolerant, va trebui să-l avertizez și pe Trig să fie tolerant, deoarece s-ar putea să vă privească în mod superficial ca pe un tip stânjenitor. Mă voi asigura, totuși, că se va purta politicos!

*Cu dragoste,
Sarah Palin & familia*

Să le spunem tuturor răspicat: **Fiecare viață este un dar!** Alegeți viața și toate problemele își vor afla răspunsul.

Rafaelo Varga: „Îi sunt recunoscător mamei că m-a născut”

Pe tată, fost delincvent, nu l-a cunoscut niciodată. Mama sa avea 14 ani la nașterea lui. Noua revelație a concursului televizat „X Factor” este un copil nedorit, născut dintr-o sarcină la adolescență. Îi este recunoscător mamei pentru că a ales să-l nască și resimte lipsa tatălui din viața lui.

Cu toate că nu a avut parte de o familie, trăind până la 17 ani în centre de plasament, simte din tot sufletul că familia este împlinirea. Știe că Dumnezeu îl dorește pe fiecare copil și vrea să fie o mână a lui Dumnezeu înspre copiii instituționalizați.

Revista Pentru viață: De ce lucruri crezi că are nevoie un om, în viață, ca să se simtă împlinit?

Rafaelo Varga: Eu consider că nu banii te ajută să fii fericit. Pot contribui la fericirea ta, dar foarte important e să faci ceea ce îți place și să încerci să vezi în orice partea bună a lucrurilor. Să încerci să lupți pentru a face binele și să fii simplu, pentru că asta e cel mai important. Sunt oameni care cred că sunt fericiți pentru că au bani sau averi, dar nu e așa. E important să fim noi înșine și mai ales să coborâm cu picioarele pe pământ. Viața nu e roz, există multe probleme. Și eu am probleme, dar încerc să mă bucur de fiecare lucru pe care îl am. Fericirea vine din sufletul tău. Poți fi fericit și dacă ești bolnav, și dacă nu ai bani!

Care este cel mai greu lucru de care se lovesc copiii aflați în centrele de plasament?

Lipsa părinților. Un copil de acolo își dorește foarte mult să aibă o mamă. O mamă și un tată, dar în special o mamă. Lucrurile se întâmplă fără ca ei să-și dea seama. De exemplu, în cazul meu, cel mai rău lucru era lipsa de iubire, de afecțiune. După ce mă trezeam din

somnul de la amiază, simțeam un gol în sufletul meu, o durere pe care nu știam să o exprim. Și, de fapt, acea durere este lipsa de afecțiune din partea părinților. Un copil are nevoie de multă încurajare. În casa de copii toți te plasează așa, de la unul la altul, iar un copil de acolo nu dă importanță ascultării de a face ceva, că nu îi vine să facă, pentru că nu e mama lui cu el.

A fost vreun lucru care ți-a dat puterea de a merge mai departe în tot timpul în care ai stat acolo?

Știi care a fost cel mai important lucru care mi-a dat puterea să merg mai departe? Faptul că nu am renunțat. Eram foarte bătut acolo. În casa de copii

primești multă bătaie, dar n-am renunțat. Am luptat mult și am avut dorința de a demonstra că eu nu sunt un nimeni și pot face ceva cu viața mea.

Cred că m-a motivat dorința de a-i ajuta pe colegii mei când voi fi mai mare și dorința ca atunci când voi fi mare eu să nu bat la rândul meu, pentru că acolo așa e, cei care se fac mari îi bat pe cei mici. Am vrut să arăt că eu nu o să fiu așa, pentru că toată lumea ne spunea că așa vom deveni.

De ce crezi că se întâmplă asta?

În primul rând este lipsa de dragoste a părinților, care se transformă în ură, mai ales că ești bătut foarte mult. În momentul în care ești lovit, ești supus la tot felul de abuzuri; ești bătut pentru nimic, te vezi într-o lume în care nu poți să lupți. Trebuie să taci, să înduri și să aștepti să treacă timpul...

Eu cred că Dumnezeu a avut grijă de mine, pentru că l-a păsat de mine. Am trecut prin foarte multe, dar mă simt de parcă n-aș fi trecut prin nimic. Mi se pare că n-am trăit toate acestea, deși în subconștientul meu s-au imprimat toate și mai am unele probleme. De exemplu, noaptea mă trezesc transpirat sau speriat. E foarte important pentru un copil de la casa de copii să aibă un sprijin, să vorbească cu un psiholog.

Alt lucru dureros e mutarea din centru. Eu am pățit asta de vreo cinci-șase ori. De exemplu, am fost mutat din Satu Mare într-o localitate la 50 de kilometri de oraș. E foarte greu, e ca o dezrădăcinare, ca o rupere de tot. Nu ai contact cu nimeni, sunt oameni

noi, totul e nou. Iar în prima zi când am ajuns acolo, am fost direct bătut. Dar uite că am luptat și nu m-am gândit niciodată să renunț!

Ai spus într-un interviu că îi mulțumești mamei tale că te-a născut. Pentru ce îi ești recunoscător?

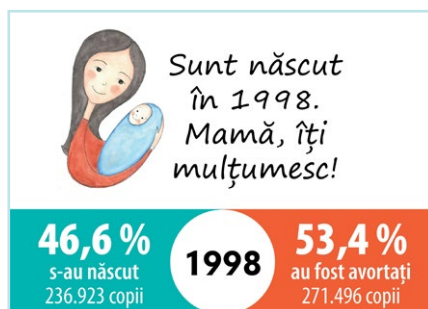
În primul rând, pentru că nu m-a avortat! Sunt un susținător al vieții. Consider că orice copil din pântecele unei mame este lăsat de Dumnezeu și mama nu are dreptul să îi ia viața, la fel cum nici medicii nu au acest drept. Chiar dacă nu îți dorești copilul respectiv, există familii care vor să adopte, există asociații care sprijină mamele însărcinate și le oferă consiliere, iar mamele care trec printr-o situație de criză pot cere ajutor.

Eu consider că viața este un dar și că acel suflet nu are nicio vină. Cine sunt eu, ca să îl opresc să trăiască?...

Sunt oameni care consideră că dacă părinții nu au posibilități sau nu se îndeplinesc anumite condiții, acel copil nu merită să trăiască. Ce părere ai?

Îți spun sincer că dacă Dumnezeu a lăsat acel copil în pântecele unei femei, Dumnezeu se va ocupa de acel copil. La El nu contează averile, nu contează situația financiară, pentru Dumnezeu viața fiecărui copil e foarte importantă. Eu i-am mulțumit mamei că nu m-a avortat pentru că mi-a dat viață, mi-a dat cel puțin o șansă, chiar dacă m-a abandonat... E foarte important să dai viață copilului, pentru că îl lași să trăiască, să aibă și el un rost pe lume, pentru că el s-a născut să facă ceva. Poate prin acel

copil tu vei fi fericită! Chiar dacă ești săracă sau ai probleme, bucuria celui copil va schimba totul. Îi sunt recunoscător mamei că m-a născut, pentru că putea foarte bine să mă avorteze sau să facă orice altceva ca să îmi provoace traume în timpul sarcinii și să mă nasc cu probleme.

Ce te-a determinat să îți dorești să ajuți alți oameni în viitor?

Vreau să-i ajut pentru că știu cât de greu mi-a fost la casa de copii și mă gândesc că sunt mulți alți copii care trăiesc ceea ce am trăit eu. Sunt împotriva violenței, pentru că violența naște violență!

S-a întâmplat că am fost bătut de multe ori... Odată ne-au pus să facem curățenie în curte și ne băteau pentru că nu smulgeam toată iarba din asfalt! După câțiva ani, când am ieșit de la casa de copii, am mers la o familie și am ajutat la scoaterea ierbii din asfalt și m-am așteptat să fiu bătut, m-am așteptat să fiu lovit. Mi-am dat seama că pentru mine era o groază să tai lemne sau să fac altceva, pentru că

urma bătaia. Când am scos iarba și nu mai eram în casa de copii, m-am simțit atât de bine, a fost atât de frumos că nu trebuia să fiu bătut! Viața în centrul de plasament a însemnat pentru mine o mare durere în suflet și obișnuința de a fi tot timpul bătut...

Voi face în curând *Asociația Sufletelor Uitate*, care are ca scop ajutarea copiilor care au crescut ca mine, sprijinirea lor și eliminarea violenței din centrele de plasament. Voi vorbi cu copiii din centre să nu renunțe niciodată la visele lor. Știu că e foarte greu să fi acolo și să te lupți ca să îi iubești pe cei din jur, dar se poate! Vreau să îi ajut. Cine știe ce talente se află acolo și nu se văd, pentru că nu sunt valorificate, pentru că nu sunt sprijiniți copiii.

Care sunt gândurile pe care vrei să le transmiți tinerilor din generația ta?

Cred că sunt un tânăr diferit de cei din generația mea. În primul rând, nu îmi plac jocurile pe calculator, nu-mi plac lucrurile care nu-și au un rost și nu-și lasă asupra ta o amprentă pozitivă. Foarte mulți tineri din zilele noastre sunt captivați de jocuri, de agresivitate, de cluburi și de lucruri pe care eu le numesc „prostii”.

Eu am 17 ani, dar am alte principii: îmi doresc să fac două facultăți, îmi doresc să lupt pentru a supraviețui, pentru că viața e grea. Îi invit pe toți cititorii acestui interviu să mă urmărească pe pagina de Facebook *Rafaelo Oficial*, iar celor care au nevoie de sprijin le transmit că voi continua să îi ajut.

Povestea ofițerului FBI care a vrut să-și avorteze fetița cu Sindrom Down

Heath White este un bărbat „perfect”, care a făcut totul la perfecțiune: studiile, atletismul, cariera sa de ofițer FBI. Crescut în estul Texasului (SUA), știa un singur lucru: succesul. A câștigat o bursă la North Western State, în statul american Louisiana. Acolo a început pasiunea sa pentru alergat, dar și suita de reușite în viață.

Heath le-a povestit reporterilor de la emisiunea *E:60* a postului de televiziune ESPN că la școală avea numai note mari: „După ce am absolvit liceul, am intrat la facultatea de drept pentru un semestru și am fost acceptat într-un program de antrenament pentru piloți al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Am crescut cu filmul *Top Gun*. Voiam să fiu Maverick (n. ed. — un personaj din film).”

ANTRENAT PENTRU SUCCES

După absolvirea clasei de piloți, White a cerut-o în căsătorie pe prietena lui din școala generală: „La sfârșitul festivității

de absolvire, toți colegii s-au adunat în jurul lui Jennifer, iar eu am îngenucheat în fața ei în timp ce toți strigau: «Vrei să te căsătorești cu mine?»»

Jennifer, viitoarea doamnă White, a răspuns afirmativ. În documentarul de la ESPN, ea își amintește cu nostalgie: „O doamnă s-a apropiat de mine și m-a întrebat: «Până la urmă pe care l-ai ales?» «Pe cel cu inelul», i-am zis.”

„Copiii noștri aveau să fie deștepți, pentru că amândoi suntem absolvenți de facultate. Urmau să fie perfecți”, povestește Jennifer. Primul lor copil, Peeper, o fetiță născută în 2005, a fost, desigur, și ea, perfectă, ca tot ce făcea Heath.

MOMENTUL DE CUMPĂNĂ

Peste un an, cei doi soți, care și-ar fi dorit și un băiețel, așteptau din nou un copil. De data aceasta, lucrurile nu au mai fost la fel de minunate. Testele prenatale au arătat că acesta urma să aibă Sindrom Down, o boală provocată de un cromozom în plus, care întârzie și limitează modul în care copilul se dezvoltă, atât fizic cât și mental. „El voia să fie perfect și voia să se asigure că nimic din ceea ce făcea nu-i va sta în cale. Nu era ceea ce plănuiise, nu era familia pe care plănuiise să o aibă. **Nu mai era totul perfect, și asta nu era bine**”, își amintește cu amărăciune soția lui.

Întrebată de reporterul de la ESPN de ce anume s-a temut cel mai mult în acele clipe, Jennifer a răspuns onest: „Că mă va părăsi, că pur și simplu va fugi. Și cel mai rău era că știam că îmi va cere să avortez, deoarece principiile lui în legătură cu avortul nu erau atât de puternice ca ale mele!”

Ulterior, Heath nu a negat această: „Am făcut tot ce mi-a stat în putință s-o forțez să facă un avort! Principala mea grijă era în legătură cu ce va crede lumea despre mine: ca bărbat, ca pilot, ca ofițer în Forțele Aeriene.

Ce slăbiciune a mea a provocat acest lucru?!” Jennifer își amintește și acum cu tristețe de acele clipe: „Nu a avut un comportament urât, obraznic sau abuziv. Dar pur și simplu era absent emoțional...”

„DE CE EU?”

Iată ce au povestit cei doi, în fața camerelor de filmare, despre zbciumul de atunci:

Heath White: „Sunt superior din punct de vedere genetic. Sunt un câștigător cu sânge de campion. Să aflu că vei avea un copil cu Sindromul Down e ca și cum ai muri. Așa mă simțeam eu. Mă simțeam de parcă aș fi primit un copil defect. Aveam permanent în minte întrebarea: **de ce eu?...**”

Jennifer White: „Îl iubesc pe bărbatul acesta mai mult decât propria mea viață, deci a trebuit să mă gândesc ce ar fi dacă aș scăpa de fetiță. Și îmi aduc aminte că o voce slabă din interior îmi spunea că nici nu se pune problema. Nu se va întâmpla așa ceva! Eu am luptat cu aceste gânduri aproape o oră. El a luptat luni în șir.”

PUNCTUL DE COTITURĂ

Paisley White s-a născut pe 16 martie 2007. Jennifer povestește despre acele momente: „M-am simțit de parcă pierdusem un copil, deși copilul era chiar în fața mea. Dar, după ce am început s-o alăptez, mi-am zis că e perfectă, vom fi bine cu toții.” Privind-o, i s-a părut că nici nu arată de parcă ar avea Sindromul Down. Dar Heath a adus-o imediat cu picioarele pe pământ, spunându-i că se vede clar că fetița are Down.

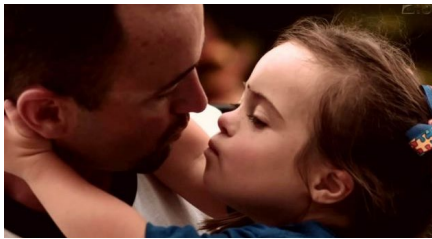
„Pentru Heath, care în perioada aceea încetase să mai alerge în competiții, acceptarea a durat câteva luni”, își amintește și Jennifer. Dar ce anume l-a făcut să își schimbe atitudinea? „Momentul decisiv”, povestește Heath, „a fost când am gădilat-o, iar ea a început să rădă și a încercat să mă îndepărteze. Iar răsul ei și faptul că interacționa cu mine m-au făcut să înțeleg că este la fel ca orice alt copil. Este *copilul meu*.”

Întrebat ce simte când își aduce aminte de acel moment, Heath spune: „Ferice. Pentru că în acel moment Paisley a reușit să mă schimbe!”

„SINDROMUL DOWN E ȘI DESTINUL MEU!”

De atunci, Jennifer povestește că Heath a început să alerge din nou — de data asta împingând-o pe Paisley în cărucior.

„Ca să vadă lumea că sunt mândru de ea”, explică Heath. „Nimeni nu știa cum m-am simțit înainte de a se naște. Iar dacă voi reuși să împiedic măcar o familie sau o persoană să trăiască cu sentimentul de vinovăție și să facă greșeala pe care era cât pe ce s-o fac eu, va merita prețul plătit mai târziu, când Paisley va afla adevăratele mele sentimente.”

Pe 2 martie 2008, înainte ca Paisley să împlinească un an, au alergat la primul lor maraton. Jennifer povestește că ea și fata se aflau în public, la 100 de metri de linia de sosire. Heath le-a văzut și s-a oprit. „Noi l-am întrebat «Ce faci?», iar el a zis: «O iau în brațe până la linia de sosire!»” — o linie de sosire care a fost punctul de plecare pentru ceea ce a urmat.

Heath a continuat să alerge la maratoane împreună cu fata lui. A câștigat chiar și medalii împreună cu ea, inclusiv locul întâi. „Primul lucru pe care îl vede cineva când se uită la Paisley este Sindromul Down și vreau ca același lucru să-l vadă și când se uită la mine”, spune tatăl, care și-a tatuat pe piept diagnosticul fetiței.

ULTIMA CURSĂ

Heath și Jennifer au adus pe lume al treilea copil în 2010. O altă fetiță, pe nume Tex. Iar în 2012, la data interviului, așteptau al patrulea copil, tot o fetiță, care s-a născut în octombrie, în același an.

Pe 4 martie 2012, la 38 de ani, Heath White a împins-o cu căruciorul pe Paisley, acum în vârstă de 5 ani, pentru ultima oară, la o ultimă cursă. Cu această, se împlineau 321 de mile alergate împreună de tată și fiică — un număr cu o semnificație profundă, pentru că Sindromul Down este dat de a treia replicare a celui de-al 21-lea cromozom.

„A fost un moment greu, de-abia mi-am recăpătat răsuflarea”, povestește el. „Nu știu dacă a fost epuizare fizică, dar eram destul de emoționat, știind că va fi ultima oară când alergam împreună.” Heath crede că a venit ziua când Paisley se poate juca, poate merge mai departe fără ca el s-o mai împingă de la spate.

PERFEȚIUNEA E ÎN DRAGOSTE

Jennifer observă: „La început, Heath a spus că nu vrea să aibă grijă de cineva pentru tot restul vieții lui. Acum se îngrijorează că s-ar putea să nu ajungă să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții ei.”

Într-adevăr, nicio medalie și nicio distanță nu pot șterge grijile unui tată pentru fata lui: „Mă tem că cineva o va numi într-o zi «retardată». Cineva poate va folosi acest cuvânt în prezența ei, pentru că e diferită. Iar eu va trebui să-i explic cum stau lucrurile cu societatea și s-o ajut să-și reconstruiască stima de sine spunându-i cât de mult o iubesc.”

Este, poate, unul din motivele pentru care, între curse și maratoane, Heath s-a așezat la birou și a început să scrie o scrisoare adresată fetei lui.

„A fost modul meu de a mă căi. Dacă n-aș fi scris scrisoarea, ea n-ar fi știut cum m-am simțit înainte să se nască. Putea fi secretul meu rușinos, pe care l-aș fi dus în groapă cu mine. Dar nu voiam să mai fie un secret, voiam ca ea să știe că reprezintă totul pentru mine”, spune tatăl Heath. Iată ce i-a scris:

Dragă Paisley,

Am vrut să-mi rezerv un moment ca să-ți spun despre furtuna emoțională prin care m-ai făcut să trec în ultimii doi ani. M-am temut că într-o zi vei afla cât de fricos și de egoist am fost și, cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât am devenit mai hotărât să-ți spun adevărul. Vreau ca oamenii să știe cât de multe m-ai învățat, cât de mult te iubesc.

Înainte să te naști, eram îngrijorat numai de modul în care dizabilitatea ta va afecta imaginea mea. Nu există pe lume o oglindă mai bună decât tine. Tu ești lumina și întunericul meu și este un privilegiu să-ți fiu tată!

Te voi iubi întotdeauna!

Tată

Scrisoarea este o mărturisire adresată unei persoane care n-a citit-o niciodată. Persoana de care semnatul a vrut să fugă și către care fuge acum.

Tatăl care cândva nu a vrut-o spune acum: „Tot ce am făcut, tot ce am încercat să realizez nu a fost perfect. Dar dragostea mea pentru Paisley este perfectă. Voi fi mereu acolo ca să mă asigur că trece de linia de sosire.”

➔ *Citește pe Stiripentruviata.ro materialul integral și comentariile câtorva părinți americani care au vizionat reportajul.*

Manuela Hărăbor:

„CEL MAI MARE DAR E SĂ PORȚI VIAȚĂ ÎN TINE ȘI SĂ O NAȘTI”

La trei ani debuta în film. La 23 devenea celebră și cam tot atunci afla că ceva era în neregulă cu fiul ei. Nu și-a idolatrizat niciodată cariera artistică, nici nu a resimțit autismul fiului ei ca pe o povară. Acceptă numai roluri care o conving și să aibă grijă de fiul ei, Andrei, și să se încredințeze proniei divine, despre care spune că este cel mai important sprijin.

Manuela Hărăbor ne-a oferit în acest interviu o lecție de curaj și, mai ales, de tenacitate în lupta pentru bine, de folos părinților care au copii cu nevoi speciale și de folos oricui vrea să trăiască frumos, după adevărata frumusețe a lumii: dragostea curată și în adevăr.

Revista Pentru viață: De ce venirea pe lume a unui copil aduce atâta bucurie?

Manuela Hărăbor: Cel mai mare dar pe care ni l-a dat Dumnezeu e să porți viață în tine și să naști o viață. Nu cred că avem o menire mai mare decât asta. Fie că vrem să devenim medici, artiști, profesori, nu cred că există o profesie mai frumoasă sau mai sfântă decât aceea de a fi mamă.

Ce ați simțit când ați aflat că aveți un copil cu nevoi speciale și cum

ați gestionat perioada de după?

A fost o mare bucurie când am aflat că am rămas însărcinată și nu am avut niciun moment de cumpănă. Poate din inconștiența tinereții, poate și din felul meu de a fi. Andrei s-a născut absolut normal, nu s-au văzut semne în primele luni după naștere. Regresia a început undeva după 8-9 luni. Dar vreau să vă spun ceva: nu mi-am permis să mă plâng, niciodată nu m-am întrebat de ce am eu problemele astea, de ce tocmai copilul meu are probleme — sunt lucruri de care m-a ferit Dumnezeu și consider că a fost un mare dar să nu îmi pun astfel de probleme.

Problemele lui Andrei au apărut la începutul anilor '90, când nu se știa mare lucru despre autism. A durat foarte mult până să fie diagnosticat, părerile erau împărțite, nu se spunea nimic clar. Abia spre vârsta de trei ani și jumătate mi s-a spus. Am încercat să găsesc o terapie

sau ceva care să îl ajute să verbalizeze măcar — el nu vorbea.

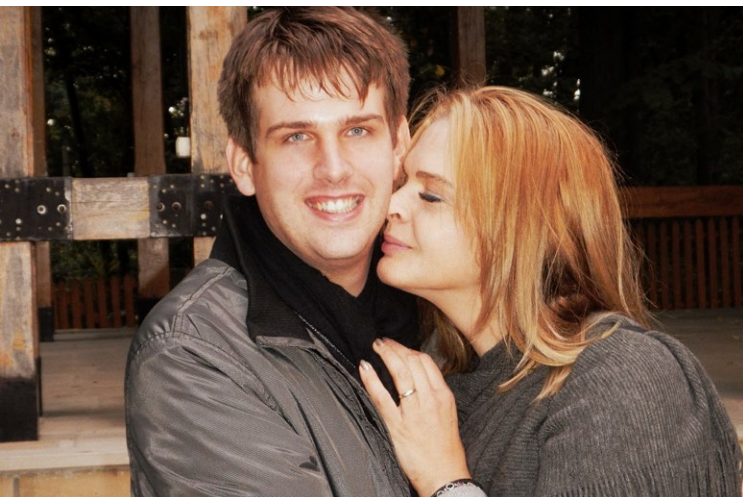
Sinceră să fiu, nu îmi aduc aminte de greutățile prin care am trecut și de zbulciul acela. Știu că a fost greu, dar i-am avut pe părinții mei alături, nu pot să spun că am dus crucea asta absolut singură. Și, în cele din urmă, după vârsta de cinci ani, am găsit un centru cu oameni absolut minunați, niște terapeuți minunați, iar Andrei s-a deschis dintr-o dată, a început să vorbească și să acumuleze foarte mult. Din momentul acela, parcă s-a născut a doua oară.

Unii oameni se întreabă, despre copiii cu nevoi speciale, ce se va întâmpla când cei dragi nu le vor mai fi alături. Cum vedeți această problemă?

În cazul meu nu a fost așa, pentru că nu m-am gândit niciodată și nici în prezent nu mă gândesc mai departe. Iau ziua de astăzi și practic tot ce îi cer lui Dumnezeu este să ne țină sănătoși pe amândoi cât mai multă vreme și să ne ajutăm unul pe celălalt. Niciodată nu mă gândesc ce o să fac, nu cad în povestea drobului de sare, să mă întreb ce o să se întâmple când Andrei va avea 40 de ani și eu o să fiu fără putere sau nu o să mai fiu. Eu cred că Dumnezeu are grijă de noi și nu cred că Andrei va ajunge de izbeliște. În 25 de ani, Dumnezeu mi-a dat nenumărate mărturii că îl veghează și îl protejează. L-a scăpat din multe rele și cred că îl va păzi până la sfârșitul vieții lui.

În multe cazuri, acest aspect reprezintă un motiv de avort. Credeți că e firesc să fie așa?

E un punct de vedere ușor egoist. E ca și când noi, în tot ceea ce facem — și nu vorbesc numai de a procrea — trebuie să facem numai lucruri mărețe și de nota 10. Da, când ești tânăr, îți spui: „Vreau să devin medic și să fiu cel mai bun!” Dar tot timpul există cineva mai bun decât tine. Deși câteodată ne dorim superlativul în orice domeniu al vieții, viața nu e făcută așa. Viața are și reușite, și eșecuri. Trebuie să iei ca atare

mult mai important pentru sufletul tău un lucru care e muncit, pentru că el în absolut tot ce a câștigat a depus un efort extraordinar, inclusiv faptul că a început să vorbească. I-a luat cinci ani, în care a tot acumulat, și, dintr-o dată, a izbucnit. A muncit foarte mult să învețe să se îmbrace singur, să se autoservească, iar efortul acesta pe

care l-a depus efectiv mi-a deschis ochii.

ce îți dă Dumnezeu și să mergi mai departe, cu atât mai mult când e vorba de un copil. Și consider că Dumnezeu le dă copii cu dizabilități tocmai oamenilor care pot să ducă crucea aceasta sau care au ceva de învățat din asta. Deci nu e nimic întâmplător. Iar eu pot să dau mărturie că acest copil cu probleme m-a schimbat în bine cum poate nu m-ar fi schimbat în bine un copil genial.

Sunteți o femeie frumoasă. Nu v-ați gândit că un copil ar putea să vă afecteze felul în care arătați?

Nu m-am gândit la asta, nu m-am gândit nici că o să-mi afecteze cariera. Când am rămas însărcinată, eram în anul trei de facultate, chiar nu m-am gândit la absolut nimic. Nu mi-a fost teamă. E o prostie. Cel puțin, când e vorba de o femeie de 20 de ani, e o aberație, pentru că, la vârsta asta, trupul se reface imediat, ceea ce se întâmplă chiar și după 30 de ani. Și, chiar dacă o femeie naște un copil la o vârstă mai înaintată, asta contează? E o prostie!

Ce ați învățat de la Andrei?

Multe. Foarte multe. Am învățat, în primul rând să prețuiesc fiecare zi mai mult decât orice, pentru că Andrei îmi dă în fiecare dimineață o lecție fantastică. În fiecare zi se trezește bucuros, râde, ne îmbrățișează, e plin de iubire, este foarte generos. M-a mai învățat că e important să pomenești oamenii din jurul tău și să fii alături de aproapele tău — ceea ce el face absolut tot timpul. Când mergem duminica la Biserică, el dă mâna cu toată lumea, se prezintă, dacă sunt oameni necunoscuți, și, chiar dacă sunt cunoscuți, îi mai întrebă o dată cum îi cheamă. Andrei m-a învățat că bucurii datorate de Dumnezeu sunt peste tot. M-a învățat să nu mă bucur de lucrurile facile. Să-mi dau seama că este

Ce v-a întărit în momentele grele?

Uitându-mă acum în urmă, îmi dau seama că, în momentele cele mai grele, care bănuiesc că au fost în primii cinci ani, în care nu știam ce se întâmplă, Dumnezeu m-a întărit, deși nu conștientizăm asta. Nu am căzut niciodată în depresie, nu am văzut niciodată un capăt de drum, deși nu știam de unde vine ajutorul, de unde vine încrederea că totul va fi bine până la urmă și pentru el, și pentru mine.

Am avut o perioadă dificilă când a intrat Andrei în adolescență, dar atunci deja cunoscusem niște oameni care mi-au arătat că răspunsul se găsește într-un singur loc și că, dacă îi bați lui Dumnezeu la ușă, îți deschide. Atunci Andrei s-a confruntat cu niște crize de epilepsie destul de rare și nu foarte dure. Dar am fost zdruncinată, pentru că veneam după o perioadă foarte pozitivă, în care vedeam că lucrurile încet-încet se așează și că Andrei e bine. Și, deodată, s-a întâmplat lucrul acesta, care m-a dărâmat.

Norocul a fost că n-am fost singură. Am avut sprijin în foarte mulți oameni, a fost perioada în care l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie și nu numai. Mi-am dat seama că e o încercare pentru mine, poate o modalitate de a testa grăuntele de credință care tocmai se născuse în mine. Și, cu ajutorul părinților de la Radu Vodă și al călugărilor de la Frăsinei, am trecut peste momentul acesta și am început să creștem duhovnicește și eu, și Andrei. Există un preot la Mănăstirea Radu Vodă care se trezește dis-de-dimineață în fiecare zi și îl împărtășea pe Andrei înainte să meargă la școală. Lucrul acesta a fost cel mai grozav medicament din lume. Și am trecut peste asta.

V-ați fi dorit să mai aveți și alți copii, sau v-ați gândit că ar fi prea greu?

Nu m-am gândit niciodată și nici nu s-a întâmplat să fie. Nici nu au fost condițiile optime, că n-am avut o căsnicie care să meargă așa, de la început până la sfârșit. Dar nici nu s-a întâmplat, nici n-am fost pusă în situația de a mă întreba: „Fac copilul acesta sau nu îl fac?”

Ce mesaj le transmiteți părinților care află că vor avea sau că li s-a născut un copil cu deficiențe?

Să aibă credință în Dumnezeu, să conștientizeze că lucrurile acestea se întâmplă cu un scop și tot timpul scopul este spre bine, nicidecum spre rău.

Se poate să crești un copil fără implicarea tatălui?

Atâta vreme cât ai ajutor din partea lui Dumnezeu, se poate oricum. Pe lângă declarațiile noastre de iubire, pentru că vreau să fie conștient de dragostea pe care i-o port, de ani de zile îl întreb un lucru: „Înainte de mine cine este? Cine te iubește mai mult decât mama?” Și a învățat să spună că Dumnezeu și Maica Domnului îl iubesc cel mai mult.

Ce vă bucură cel mai mult și cum ați reușit să vă păstrați seninătatea?

E un dar de la Dumnezeu, nici nu conștientizez lucrul acesta. Cred că Dumnezeu, când îți dă o greutate și o cruce de dus, îți dă și foarte multă putere să o duci. Nu e un șef misogin, care îți dă de muncă până te cocoșează și apoi își freacă palmele și se bucură. Sincer, eu nu sunt un caz nefericit. Eu cu Andrei pot să am o viață absolut normală. Da, nu se poate duce singur la școală, la cumpărături, nu se poate gospodări singur, dar de asta sunt eu lângă el. Dar sunt părinți care au copii cu probleme imense. Și tot respectul pentru ei!

Andrei m-a învățat un lucru absolut minunat. Într-o dimineață, la Sfânta Liturghie, a intrat un tatic cu un copil pe care îl căra în spate. Avea un handicap motor foarte grav. Era cocoșat de durere — și fizică, și sufletească. Au mers în față. Andrei i-a văzut, s-a închinat la icoane, s-a uitat din nou la ei și i-a urmărit până au ieșit din biserică, apoi s-a întors la mine și a zis: „Vai, săracu', e bolnav!” Apoi, după o scurtă pauză, a adăugat: „Eu nu sunt.” M-a învățat că, de fapt, atâta vreme cât sufletește e sănătos, ceea ce se întâmplă la nivel fizic sunt niște detalii neimportante.

Centre de sprijin pentru persoane cu Sindrom Down, autism sau alte dizabilități

ROMÂNIA

Asociația Down București

+40 722216548; +40 786737732
office@asociatiadown.ro
info@downsyndrome.ro
www.asociatiadown.ro
downsyndrome.ro

Asociația Down Art Therapy Târgu Jiu

+40 727781691; +40 768357675
asociatiadart@gmail.com
asociatiadart.info

Asociația Autism Baia Mare

+40 744605399,
Paul Dărăban, președinte
+40 742993067, Andreea Iașu,
coordonator centru
office@autismbaiamare.ro
www.autismbaiamare.ro

Fundația nane pentru copii cu dizabilități

+40 213140040
office@fundatianane.ro
www.fundatianane.ro

Asociația Suflet de Înger

Îmbunătățirea calității vieții copiilor cu dizabilități, Sindrom Down, probleme de integrare, victime ale abuzurilor
+40 769644554; +40 748126065;
+40 733241062; +40 762751910;
+40 771302024
gabi_gabi712000@yahoo.com
www.sufletdeinger.ro

Asociația Curcubeul Autismului Prahova

voineadana1504@yahoo.com
www.mihailioan.info

Note Autiste

Sprijinirea persoanelor cu dizabilități, tulburări și nevoi de sprijin psihologic
+40 737122073
office@abcdkids.ro;
office@asociatiaabcd.ro
www.abcdkids.ro
www.asociatiaabcd.ro

Asociația Angels Down

+40 769644554; +40 748126065;
+40 733241062; +40 762751910;
+40 771302024
www.sufletdeinger.ro

Asociația Angels Down Friends

+40 720384843; +40 723019833
office@angelsdown.ro;
office@angelsdownfriends.ro
www.angelsdownfriends.ro

Asociația Help Autism

+40 371184067; +40 372253009
contact@helpautism.ro
www.helpautism.ro

Asociația „Help to Heart (Ajută Viața)“

+40 742126816; +40 213613096
stratulat.marius@gmail.com
www.ajutaviata.ro

Asociația Autism Romania – Asociația Părinților Copiilor cu Autism

+40 731816880; +40 761104432
office@autismromania.ro;
president@autismromania.ro
www.autismromania.ro

Asociația Up Down

+40 723553758; +40 722886698;
+40 722819568; +40 3230125
updown@sindromdown.ro
www.updown.ro

Asociația Help the People

+40 726738380; +40 721141441
office@helpthepeople.ro
helpthepeople.ro

Asociația Maya Nicole

+40 734949281; +40 213150189;
+40 318146708
office@asociatiamame.com
www.asociatiamame.com

Asociația pentru Intervenție Precoce în Autism (A. I. P. A.)

+40 763755518; +40 721624854
asociatie_aipa@yahoo.com;
aipaploiesti@yahoo.com
autism-aipa.ro

Asociația pentru Intervenție Terapeutică în Autism

+40 753055852; +40 213351536
asociatia.aita@yahoo.com;
cotact@autism-aita.ro
www.autism-aita.ro

Asociația Spontania - Intervenție în Autism

+40 767058138
contact@spontania.ro
www.spontania.ro

Asociația Învingem Autismul

+40 741198290
office@invingemautismul.ro
www.invingemautismul.ro

Asociația de Sprijin a Copiilor Handicapați Fizici

+40 213354370; +40 213371875
nationala@aschfr.ro
www.aschfr.ro

Asociația Down București

+40 722216548; +40 786737732
office@asociatiadown.ro;
info@downsyndrome.ro
www.asociatiadown.ro;
downsyndrome.ro

Asociația P.A.V.E.L.

+40 213442885; +40 213468480;
+40 213442885
pavel_romania@yahoo.com
www.asociatiapavel.home.ro

Asociația pentru o Comunitate Solidară și Intervenție Socială – ACSIS

+40 212113094
acsis@acsis.ro
www.acsis.ro

Asociația Pro-Vita pentru născuți și nenăscuți, filiala București

+40 722190685; +40 318152780
provitabucuresti@yahoo.com
www.provitabucuresti.ro

Asociația Sfânta Ana

+40 212235593; +40 212235593
sfantaana@k.ro
www.sf-ana.ro

Asociația „Vocea Copiilor”

+40 722804299; +40 213158607
vocea_copiiilor@yahoo.com

Asociația „Alternativa 2003”

Prevenirea abandonului familial al persoanelor cu dizabilități mentale și asociate
+40 216682027; +40 216682027

Fundatia Chance for Life (CFL)

Protecția și educația copiilor instituționalizați, infecții cu HIV, a orfanilor și minorilor cu valori speciale și asociate
+40 214133790; +40 214133707
office@chanceforlife.ro
www.chanceforlife.ro

Fundația Copiii Noștri

Susține familia, previne abandonul, neglijarea și instituționalizarea copilului și promovează drepturile copilului
+40 212240786; +40 21224 0786
fcn@dnt.ro
www.fcn.org.ro

Fundația Inocenți

Sprijinirea copiilor în dificultate
+40 212409638; +40 212409638
valentina.maghirescu@inocenti.ro
www.rccr.org

Fundatia Parada (Parada)

Activități artistice pentru copii și tineri în situații de risc și marginalizare socială
+40 213315122;
fundatiaparada@gmail.com

Asociația Dizabilitate și Dreptate (A.D.D.)

+40 722560596; +40 318034564
cristian-paraschiv@email.ro

Fundația HOPE worldwide Romania (HOPE WW Romania)

Activități educaționale și caritabile în beneficiul copiilor instituționalizați și al altor categorii defavorizate
+40 212300824; +40 212300824
radusilveanu@netscape.net
www.hopeww.ro

Fundația Int. pentru Copil și Familie

+40 213108906; +40 213127955;
+40 213112305
odee@kappa.ro;
ficf@ficf-romania.ro
ficf-romania.ro

Fundația Serviciilor Sociale Bethany

Recuperare pentru copii cu dizabilități
+40 212127569; +40 212127559;
+40 212127569; +40 212127559
bethany@dnt.ro
www.bethany.ro

Fundația Children Action România (Children Action)

+40 212106366; +40 212106366
contact@childrenaction.ro
www.childrenaction.ro

Health Aid Romania

+40 212105430; +40 212109517;
+40 212109517
har@pnet.ro;
healthaid@zappmobile.ro
www.healthaidromania.ro

Fundația Căminul Phillip

+40 214232880; +40 214232880
phillip@from.ro;
phillip@dial.kappa.ro
www.caminul-phillip.ro

Asociația Suflet de Înger

Pentru copii cu dizabilități fizice și intelectuale și Sindrom Down
+40 769644554; +40 748126065;
+40 733241062; +40 762751910;
+40 771302024
gabi_gabi712000@yahoo.com
www.sufletdeinger.ro

Asociația „ANGEL”

+40 214238784; +40 233662988;
+40 737134444; +40 741134444
angel_ngo2002@yahoo.com;
asociatia.angel@gmail.com
www.angel.org.ro

Asociația „Confederația Națională a Mamelor Eroine din România”

Creșterea calității vieții copiilor cu Sindrom Down
+40 216887007
asociatia24victor.wordpress.com

Asociația ABCD KIDS

Recuperarea copiilor cu dizabilități
+40 737122073
office@abcdkids.ro; office@asociatiaabcd.ro
www.abcdkids.ro;
www.asociatiaabcd.ro

Centrul Horia Motoi

+40 212321991; +40 725214791
office@centrul-horiamotoi.ro
centrul-horiamotoi.ro

Asociația „Zâmbetul lui Daniel”

Servicii terapeutice și recreative pentru copiii cu nevoi speciale
contact@zambetuluidaniel.ro
zambetuluidaniel.ro

Asociația „Help to Heart (Ajută Viața)“

Promovarea și reprezentarea persoanelor cu dizabilități
+40 742126816; +40 213613096

stratulat.marius@gmail.com
www.ajutaviata.ro

Asociația Copiilor MService Therapy

Activități pentru copii cu dizabilități
+40 724554605; +40 766293729;
+40 314378789
office@mserviceterapy.ro
mserviceterapy.ro

Asociația „Help Ionuț- Adrian”

+40 726738380; +40 721141441
office@helpthepeople.ro;
helpthepeople.ro

ASOCIATIA M.A.M.E.

Promovarea bolnavilor de autism, a celor cu afecțiuni rare și anomalii cromozomiale
+40 734949281; +40 213150189;
+40 318146708
office@asociatiamame.com
www.asociatiamame.com

Asociația „Catinca Maria”

Sprijin pentru copii autiști și vulnerabili social
mihaelamaria_rizea@yahoo.com
catincamaria.wordpress.com

Asociația Română de Terapii în Autism și ADHD

+40 314303749; +40 725288476;
+40 727303960; +40 725441521
office@autism-artaadhd.org;
www.autism-artaadhd.org

Asociația Spontania - Intervenție în Autism

+40 767058138
contact@spontania.ro
www.spontania.ro

REPUBLICA MOLDOVA

Centrul „Speranța”

Bd. Traian 12/2, ap.2, Chișinău
info@speranta.md
gavrillital@speranta.md
www.speranta.md
Tel. (+373 22) 56 11 00;
(+373 22) 56 81 85

Keystone Human Services International Moldova Association

Str. Sf. Gheorghe 20, Chișinău
Tel. +373 22 929411
khsima@keystonehumanservices.org
www.keystonemoldova.md

Asociația „MOTIVAȚIE” din Moldova

Bd. Traian 23/1, or. Chișinău, MD-2060, Republica Moldova
Tel: (+373-22)-66-13-93
Fax: (+373-22)-66-13-93
office@motivatia-md.org
www.motivatia.md
www.motivatia.md

Scrisoare către părinții care au aflat că au un copil cu Sindrom Down

Dragul meu camarad de arme,

Nu te cunosc, dar simt legătura dintre noi. Îmi aduc aminte că am fost în aceeași situație în care te afli și tu acum și că mi-era frică de ce-mi va rezerva viitorul. Îmi amintesc că mă simțeam foarte singură, până când am întâlnit și alți oameni care se confruntau cu emoții similare, ceea ce m-a ajutat să fac față veștilor cu care tu te confrunți astăzi.

Exact cu un an în urmă am primit diagnosticul de Sindrom Down al lui Quinn. M-am așezat imediat la calculator și le-am povestit tuturor, într-o manieră care mă face să mă ascund de rușine acum, când recitesc acea postare de pe blog. În anul care tocmai a trecut, am avut ocazia să privesc în urmă la acele emoții, aflate atunci în stare brută, și să-mi reamintesc că în acele momente nu știam câte știu acum. Și, ce este mai important: nu făcusem încă cunoștință cu Quinn, a cărui simplă existență este cea mai mare realizare a mea. El reprezintă curajul meu din momentele de îndoială, răbdarea din momentele de haos și puterea de neclintit a unei micuțe ființe omenești — virtuți pe care le-am primit gratis.

Dar nu știam aceste lucruri atunci. Eram îngrozită, izolată și zdrobită de durere. Mi-era imposibil să sărbătoresc apariția iminentă a acestei noi vieți, atât din frică, cât și din furie. Am încuiat camera copilului și i-am ascuns luni în șir hăinuțele, într-un gest plin de rușine, dar conștientă în același timp că simpla lor prezență m-ar fi aruncat într-un vârtej de durere. Știam că-l voi iubi pe Quinn când se va naște, dar acest sentiment mi se părea într-o mare discrepanță cu realitatea din săptămânile care au urmat aflării diagnosticului. Jucam teatru în acele zile; aveam un rol pe care mi-l aminteam la perfecție de pe vremea când fusesem însărcinată cu Atticus (primul nostru băiat). Știam să răspund la toate întrebările uzuale care i se pun unei femei însărcinate: „Este băiat. Se va naște în ianuarie. Este al doilea copil.” Dar mereu simțeam că la aceste răspunsuri mai trebuie atașat un asterisc la

final: „Are Sindrom Down. Doctorii l-au diagnosticat cu pleurezie și s-ar putea să nu supraviețuiască.” Bineînțeles că n-am dat glas niciodată acestor note de subsol. Le-am spus oamenilor doar ceea ce voiau să audă, pentru că nimeni nu știe cum să reacționeze la niște vești atât de neașteptate. Făceam glume și schimb de povești cu celelalte femei însărcinate, în timp ce țineam ascunsă o invidie cruntă că lor li se vor naște copii „normali”, pe când al meu nu va fi așa. Aceste femei nu purtaseră discuții cu obstetricienii lor despre cele mai înfricoșătoare situații care pot apărea. În timp ce eu căutam centre speciale pentru preșcolari, asigurări de sănătate și grădinițe pentru copii cu nevoi speciale, acele mame fericite cumpărau hăinuțe pentru copiii lor și le zugrăveau camera cu ochii strălucind de bucurie. Eu mă trezeam la ora trei aproape în fiecare dimineață, fără să mai pot dormi de griji: eram convinsă că nu eram în stare să cresc un copil cu nevoi speciale. În acele luni de dinaintea nașterii lui Quinn, am fost pierdută.

Apoi s-a născut Quinn (*n. ed. — foto*), iar percepția mi s-a schimbat total. După un travaliu scurt, l-am ținut în brațe și am simțit efectiv cum bucățile în care mi se sfărâmasse viața se așezau cuminiți la locul lor, exact ca atunci când, într-un joc de puzzle, bucățile luate din nou separat și rearanjate formează o imagine cu mult mai frumoasă decât cea inițială.

Așa că-ți spun, dragul meu camarad de arme: mai acordă-ți timp. Dă-ți voie să plângi în voie copilul pe care ți-l imaginaseși că-l vei avea. Dă-ți voie să trăiești sentimentele de furie și invidie, pentru că nu tu ai ales să te avânți într-o asemenea aventură. Nu tu ai ales să ai un copil „special”. Dar va veni și ziua când amărăciunea ta va ieși din adânc către lumină și vei putea atunci în sfârșit să respiri. Iar în acele momente îți vei da seama că viața ta a luat o cu totul altă întorsătură. Toți oamenii care se vor afla în preajma copilului tău vor deveni mai buni prin felul lui de a fi. Și, pentru că vei reuși să ieși din această

situație dureroasă cu o nouă perspectivă asupra vieții, vei învăța să-ți faci mai puține griji în legătură cu lucrurile neesențiale. Ceașca de cafea vărsată, blocajele din trafic, întârzierile ratate vor deveni nimica toată. Ai acum o misiune mai înaltă decât înaintea, așa că aceste lucruri nu te vor mai putea influența.

Și, pe măsură ce copilul tău crește, orice succes al său îți va aduce mai multă bucurie decât orice ți-ai fi putut imagina. Fiecare zâmbet, bătaie din palme și găngurit vor fi o sărbătoare. Vei plânge de bucurie când îl vei vedea că se rostogolește sau învață să stea pe șezut pentru prima oară, dându-ți seama în acele momente că atenția acordată realizărilor obișnuite ale unui bebeluș sunt mult prea exagerate. Vei dobândi delicatețe și răbdare și vei învăța că fiul/fica ta are propriul drum în viață și se dezvoltă în ritmul său. Și-ți vei da seama cât de mult ți s-a îmbunătățit viața, acum că acest copil face parte din ea. Oare vor fi probleme? Desigur. Vor fi zile grele? Da. Dar nu există nicio garanție în această viață, așa că trebuie să cultivăm fericirea indiferent de forma neașteptată în care ne e servită. Pentru mine, există un soț iubitor și pe care mă pot baza, un copil precoce de trei anișori și un bebeluș cu Sindrom Down care are un zâmbet mai luminos decât al oricărei persoane pe care am întâlnit-o.

Vei simți și tu bucuria — îți promit — iar atunci îți va fi imposibil să o ignori.

Megan Davies, mamă și blogger

Sursa: *Define Crazy*, blogul lui M. Davies
 ➔ Citește scrisoarea integral tradusă în română pe Stiripentruviata.ro

Marșul pentru viață 2015 „Fiecare viață este un dar”

Afișul Marșului pentru viață 2015 din București

21 martie 2015,
România și Republica Moldova

În perioada 18-25 martie a.c., în România și Republica Moldova va avea loc **Săptămâna pentru viață 2015** – „Fiecare viață este un dar”, al cărui eveniment central este Marșul pentru viață 2015, organizat în 21 martie.

În România, Marșul pentru viață se află la ediția a V-a, iar în Republica Moldova la prima ediție. Până în prezent sunt anunțați organizatori în peste 60 de orașe din România și, în premieră, în Republica Moldova, la Chișinău și Orhei, în timp ce anul trecut evenimentul s-a desfășurat în 40 de orașe. Lista orașelor și detalii sunt disponibile pe saitul www.marsulpentruviata.ro.

Mesajul pe care dorim să îl transmitem prin tema acestui an, *Fiecare viață este un dar*, este că fiecare persoană este unică și are o valoare infinită, iar societatea are doar de câștigat dacă **sprijină persoanele cu nevoi speciale** și, în particular, dacă sprijină o femeie aflată în criză de sarcină să nască și să crească persoana pe care o poartă în pântece, un dar către ea și un dar al ei către familie și către întreaga societate.

În România, a cărei populație actuală este de cca. 21.800.000 locuitori, din 1958 până în prezent au fost înregistrate doar în spitalele de stat peste 22.000.000 de avorturi. Se fac circa 400 de avorturi la cerere pe zi doar în spitalele de stat, rata avorturilor fiind de 480 de avorturi la 1.000 de nașteri, cea mai mare din Uniunea Europeană și dublă față de cea din SUA. În realitate, rata avorturilor este mult mai mare, deoarece avorturile din clinicile private nu se raportează la stat, iar avorturile făcute de femeile românce din străinătate nu sunt nici ele incluse.

În Republica Moldova, a cărei populație actuală este de cca. 3.600.000 locuitori, statisticile arată că, după declararea independenței țării în 1991 și până în prezent, au fost înregistrate cca. 750.000 de avorturi.

O atenție specială dorim să acordăm cazurilor în care femeia primește în

timpul sarcinii un diagnostic nefavorabil. Mai ales când este vorba despre anumite maladii precum Sindrom Down, copilul are puține șanse de a se naște: la nivelul Uniunii Europene, 96% dintre copiii diagnosticați Sindrom Down sunt avortați. De aceea am ales, pentru ziua desfășurării marșului, data de 21 martie, în care se sărbătorește Ziua Mondială a Persoanelor cu Sindrom Down. Urmărim astfel să sensibilizăm societatea că **discriminarea persoanelor cu Sindrom Down, a persoanelor cu nevoi speciale în general, începe înainte de naștere.**

Considerăm că orice viață umană este demnă de respect și ajutor, indiferent de alte criterii: etnie, sex, religie, stare de sănătate, stare de dezvoltare etc. Un copil în prima zi după concepție nu este mai puțin om decât o persoană în floarea vârstei, o persoană cu Sindrom Down nu este mai puțin om decât un geniu, o persoană imobilizată la pat nu este mai puțin om decât un campion olimpic. Fiecare persoană are de dăruit semenilor ceva unic și infinit de prețios, iar **societatea, pentru a fi cu adevărat umană, are nevoie să se aplece asupra nevoilor specifice ale fiecăruia**, cu delicatețe și respect. Adevărata civilizație nu îi exclude și nu îi discriminează pe cei aflați în situații defavorabile!

Marșul este neconfesional și apolitic și prin demersul nostru nu solicităm interzicerea prin lege a avorturilor, ci

ne propunem să conștientizăm: 1. existența, unicitatea, demnitatea și valoarea fiecărui om începând din momentul concepției; 2. că diferite situații defavorabile, precum sarcina neașteptată ori primirea unui diagnostic nefavorabil precum cel de Sindrom Down, conduc la criza de sarcină, o perioadă extrem de dificilă pentru femeie; 3. necesitatea sprijinirii femeilor aflate în criză de sarcină, înainte și după naștere.

Manifestările din **Săptămâna pentru viață 2015 și Marșul pentru viață 2015** – „Fiecare viață este un dar” sunt deschise tuturor celor care împărtășesc aceste principii și deziderate.

Alexandra Nadane
Președintele Asociației
Studentii pentru viață

Ioana Picoș
Purtător de cuvânt al
Marșului pentru viață 2015

Țâmbeste!

 Mama ta
 a ales
VIATA!

**BĂRBAȚII
 ADEVĂRAȚI
 aleg
 VIATA**

AVORTUL
 oprește

 o **INIMĂ** care **BATE**

Pentru că am fost
 și eu
 odată
 fetus...
 aleg
VIATA

Descoperiți
 viața în
 pântecul
 mamei

**LĂSAȚI
 CĂUTĂRILE
 PE MARTE**

**EU ALEG
 VIATA**

La 21 de zile
 de la
 concepție
**INIMĂ
 mea
 BATE**

Pro-Life
 is
 the
 only way to bee

alege
VIATA

FAMILIE

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Viața
 înseamnă
 dragoste.

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Pentru femeie,
 pentru copil,
 pentru viață.

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Viața este
 primul drept
 al omului.

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Orice copil
 merită o zi de
 naștere!

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Avortul nu este
 niciodată o soluție,
 întotdeauna este
 un eșec.

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

Fiecare viață
 este un dar.

Marșul pentru viață 2015
 fiecare viață
 este un dar

↑ **n urmă cu câteva luni, „ascultându-mi nevoile organismului” – eram în perioada de ovulație –, am decis să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată: să ies la o petrecere, să agăț un bărbat și să întrețin relații sexuale cu el.** Zis și făcut. Am ieșit, l-am văzut, am consumat ceva alcool, pentru a prinde curaj, ne-am cuplat și m-am culcat cu el.

Fiind, totuși, o femeie „responsabilă”, am cumpărat prezervative, pentru a mă proteja de bolile cu transmitere sexuală și de o sarcină nedorită. Însă prezervativul s-a rupt. A doua zi, de dimineață, am cumpărat pastila de a doua zi, pe care am luat-o. După două săptămâni, trebuia să-mi vină menstruația, însă a întârziat să apară. Am fost la farmacie, i-am spus povestea farmacistei, care m-a asigurat

vreo treabă cu bărbatul cu care te-ai culcat?” l-am răspuns sincer: „Nu”. Replica ei a fost: „Atunci, de ce mai întrebi ce faci?!” Iar eu i-am spus că am căutat deja pe internet și am aflat despre o clinică unde se practică avortul medicamentos. Ea mi-a spus să sun la cabinet să văd dacă ne poate primi doctorul. Am sunat și mi-a spus că mă așteaptă.

Am plecat, am luat-o pe mama de acasă și am mers împreună la cabinet, în centrul Bucureștiului. În mașină, mama m-a îmbrățișat și mi-a spus că orice femeie trece prin asta cel puțin o dată în viață. Am ajuns la cabinet, unde totul s-a desfășurat foarte repede. Mi-a făcut doctorul o ecografie. Am văzut pe monitorul ecografului sarcina – o bulină mică, albă. Apoi mi-a dat o pastilă și mi-a spus că trebuie să iau încă patru pastile, la fix 24 de ore. În noaptea aceea am mers acasă, însă în ziua următoare am mers la mama. A vrut să fiu cu ea, să nu trec singură prin avort. Am luat pastilele, iar după patru ore am început să am contracții, cu dureri nu mai mari decât la menstruație. După aproximativ două ore de contracții, am eliminat embrionul, cu tot cu sac amniotic. Era cât unghia, roz. După aceea, durerile au încetat.

A doua zi, l-am sunat pe medic și i-am spus cum a decurs, iar el mi-a spus că mă așteaptă la control în opt-nouă zile. În perioada ce a urmat, chiar și la control, când mi s-a spus că totul este în regulă, adică că avortul a fost reușit, nu am simțit nicio urmă de remușcare. Nimic. Ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat...

Acum câteva săptămâni, stăteam de vorbă cu o prietenă și îi spuneam că nu-mi pot da seama cum de am fost atât de egoistă, în condițiile în care, pe mine, mama mea biologică m-a născut la vârsta de 15 ani. Era un copil și a ales să-mi dea șansa la viață, încredințându-mă spre adopție. În schimb, eu, femeie în toată firea, la 28 de ani, am ales să nu-i dau aceeași șansă copilului meu! Atunci a fost pentru prima dată când am simțit durere, prima dată când am plâns.

După încă vreo două săptămâni, am ținut în brațe o fetiță foarte drăgălașă și iubitoare, de vreo patru anișori. Atunci am simțit un gol în pântec și în suflet. Am simțit că îmi doresc să dau

timpul înapoi și să nu fi făcut vreodată acea alegere. Din păcate, nu se poate!

Nu dau vina pe nimeni! Nici pe tatăl copilului, nici pe firma care a produs prezervativul, nici pe prietena pe care am sunat-o prima, nici pe autorii materialelor de la care am aflat de avortul medicamentos, nici pe mama, nici pe medicul ginecolog. Totul a început de la relații sexuale înainte de căsătorie, a continuat cu relații sexuale fără implicare afectivă și a culminat cu un egoism de piatră față de viața copilului. E un drum logic. Fetelor, femeilor, nu îl parcurgeți!

Îmi doresc ca, atunci când voi fi căsătorită, să adopt măcar un copil, pentru că eu am fost adoptată, dar și pentru acest prim copil al meu pe care l-am avortat. Nu-l va înlocui nimeni, știu asta...

M-am spovedit, iar acum nu îmi rămâne decât să mă rog pentru sufletul bebelușului meu, pentru ca Dumnezeu să aibă grijă de el.

AM SIMȚIT UN GOL ÎN PÂNTEC ȘI ÎN SUFLET

o mărturie despre avort de Andreea M., București

că pastila pe care am luat-o dă anumite dereglări și că, în majoritatea cazurilor, menstruația întârzie. Eu însă am simțit că se întâmplă ceva cu corpul meu. Aveam dureri de burtă, sănii deveniseră foarte sensibili, mi se făcea foarte somn, foarte brusc, în mijlocul programului, când eram la serviciu. Drept urmare, eram aproape convinsă că sunt însărcinată.

Cu bărbatul cu care m-am culcat am păstrat legătura, însă doar ca amici. Vorbeam cu el și îi spuneam lucrurile acestea. El m-a întrebat ce vreau să fac, în caz că sunt însărcinată, iar eu i-am spus că nu îmi voi omorî copilul. Atunci, el s-a bucurat și mi-a spus că nu se aștepta la răspunsul acesta din partea mea. Îi spuneam „Daniel” presupusului bebeluș.

Eu tot timpul mi-am spus că, dacă s-ar întâmpla vreodată să rămân însărcinată, îmi voi păstra copilul, indiferent de situație, indiferent dacă tatăl lui va hotărî să rămână alături de mine sau

nu și indiferent dacă părinții mei vor fi de acord sau nu. Eram convinsă că la început ar fi supărați pe mine dar, mai apoi, vor accepta situația și mă vor ierta, fiind singurul lor copil, și acela adoptat.

Am cumpărat un test de sarcină, pe care l-am făcut imediat cum am ajuns acasă. Testul a ieșit pozitiv. Cum am văzut rezultatul, au început să apară îndoiele și întrebările. Parcă, dintr-odată, nu mai eram la fel de convinsă cum fusesem o viață întreagă și am început să mă gândesc la avort. Am căutat pe internet informații despre avort. Așa am aflat că se practică avortul medicamentos: iei o pastilă azi, încă patru mâine și gata – ai scăpat de „problemă”! Am sunat-o pe o prietenă, i-am povestit situația, iar ea m-a sfătuit să mă consult cu mama. Drept urmare, am sunat-o și i-am povestit și ei situația, întocmai cum s-a întâmplat. La final i-am spus că nu știu ce sa fac. Atunci ea m-a întrebat: „Păi, ai

„TOTUL A CULMINAT CU UN EGOISM DE PIATRĂ FAȚĂ DE VIAȚA COPILULUI.”

Sunt...

de MATTHEW GERMS,
13 ani, Australia,
din volumul *DisAbility*.
A collection of poems

Trăiesc cu sindrom Down.
Sunt același
De când am venit
Și până-n ziua în care voi pleca.
Sunt creativ, am idei mărețe,
Am și preferințe, și antipatii, iubiri și temeri.
Sunt o explozie de veselie.
Știu că sunt privit cu ochi critici,
Dar sunt un fiu ușor de iubit.
Am și eu un vis
Și nu-mi pasă ce crede lumea.
Sunt... eu însumi.
Inalienabil,
Incoruptibil,
Incredibil,
Ireductibil... eu însumi.

I am...

I live with Down Syndrome.
I am the same
From when I arrived
Till' the day I depart.
I'm creative, with great ideas
Likes, dislikes, loves & fears.
I'm a bundle of fun
I know I get judged
But I'm a lovable son
I have a dream
I don't care what it may seem
I am... me
unchangeable.
untouchable.
unbelievable.
undeniably... me.

VOCI PENTRU VIAȚĂ

„Adesea lumea mă întreabă: «Cum poți spune că e o binecuvântare că ai un băiat cu Sindrom Down?» Perspectiva asupra vieții mi s-a schimbat pentru totdeauna. Îmi văd altfel problemele. El îmi demonstrează în permanență că viața e mai mult decât propria mea persoană.”

YVONNE PIERRE

scriitoare și activistă pentru persoanele cu nevoi speciale

„Oficial, sunt o persoană cu dizabilități, dar tocmai această lipsă a membrilor îmi conferă abilități nesperate. Problemele mele unice au creat ocazii unice de a-i ajuta pe mulți oameni aflați în nevoie.”

NICK VUJICIC

activist și vorbitor public

„Ca persoană cu dizabilități, viața mea nu face decât să reflecte imensa capacitate care rezidă în fiecare.”

ROBERT M. HENSEL

activist pentru persoanele cu dizabilități

„Această viață este un dar, iar a refuza acest dar sau a abuza de el este inuman și nedemn.”

MICHAEL MOORE

regizor și documentarist american

„Iubesc și ador să fiu mamă. E cel mai mare dar pe care l-am primit vreodată!”

UMA THURMAN

actriță americană

„Dacă aș putea renunța la Sindromul Down, nu aș face-o! Sunt mândră de cine sunt, iar aceasta mă face puternică și mă reprezintă. Oi fi eu diferită, dar fiecare e diferit în modul lui unic. Dacă nu aș avea acel cromozom în plus, nu aș mai fi eu însămi! Sunt recunoscătoare că am Sindrom Down, fiindcă nu vreau decât să aduc ceva în plus lumii și chiar simt că asta fac!”

TRYN MILLER

